

Многи војници из рата чувају у памћењу, која се протегла на српске западним обронцима, много познатијег и вишег Вуца, односно јужно од Борје и града Теслића. Но, у посљедње три и по године, колико отприлике трају ратна дејства на овим просторима, Вучја планина је постала позната као стуб одбране наше отаџбине, на овом подручју и као kota чијим би падом, с обзиром на конфигурацију терена, иако се налази неких педесетак километара сјеверније, био знатно угрожен град Теслић. Такође, са ових висова и пропланака се, у знатној мјери, ватром може контролисати регион Травника на југозападу, односно Зенице, на југоистоку, који се налазе под муслиманском контролом. Стога, је и јасно зашто је ова планина, одвајкада била на мети многих освајача. Самоу овом рату муслиманске снаге су десетак пута, у жестоким нападима, покушале овладати овим крајем али су исто толико пута доживјеле пораз. Храбри српски борци су увијек били на висини задатка и бранећи ову планину одбранили овдашње вјековне српске територије.

Тако је било и крајем септембра, односно почетком октобра, ове године, када су у жестоком артиљеријско-тенковско-пјешадијском окршају, у покушају продора агресора кроз српске линије одбране, непријатељу нанесени огромни губици. А све је почело посљедњег септембарског дана, негде иза поднева, који ће, сасвим сигурно, дуго остати у памћењу легендарном команданту са ових простора, Недељку Сувајцу, познатијем као Пепе.

"С обзиром да је вријеме било погодно, непријатељи су након жестоке артиљеријске припреме кренули у тенковски напад, пробивши линије одбране моје јединице ушавши у дубину слободне територије неких 800 метара", наглашава Сувајца. Након мањег повлачења и прегруписавања снага, кренули смо напријед, успјели зауставити непријатеља и до поноћи повратити дио положаја. Негде у зору, "Турци" су опет навалили и у том судару ми смо били успјешнији. Наиме, одговорили смо тенковским контраударом и увођењем у борбу наших ударних група, које су зауставиле и овај напад. Можда је пресудан био моменат када смо погодили један непријатељски тенк који се почео повлачити а убрзо је то учинила и посада другог агресорског оклопњака. У контраофанзиви смо врло брзо изашли на врх Маријине Главе и то је био крај, наравно за непријатеља", споносом о овој српској побједи прича популарни Пепе.

Бјежећи пред српским борцима муслимански војници су исекали из возила остављајући сву технику са којом су кренули у напад, на попришту битке. Тако су на пропланима Вучје планине остала два непријатељска тенка Т-55, прага и борбено возило пјешадије а заробљен је и један "троцјевац", односно камион, који су први дан борбе пали непријатељима у руке. Такође, уништена су још два муслиманска тенка, а број погинулих и рањених непријатељских војника није познат пошто су ноћ након овог окршаја, успјели

Можда је пресудан био моменат када смо погодили један БВП те још нека средства и опрему

ПОБЈЕДА НА ВУЧЈОЈ ПЛАНИНИ

Након дводневних борби непријатељу нанесени огромни губици а припадници ВРС заробили два тенка, једну прагу и један БВП те још нека средства и опрему

извући све погинуле и рањене испред наших ровова. Но, судећи према остацима војничких ранаца, муниције, завоја и другог материјала њихов број је, заиста велики. Један од заслужних за одбрану ових српских простора, свакако је и Ненад Тодоровић, вођа једне ударне групе, који је са својим борцима преокренуо ток битке у нашу корист.

гови, непробојни бедем у одбрани српства потврђују и ријечи Рајка Радуловића, команданта јединице која већ годинама брани границе наше отаџбине на теслићком али и другим ратиштима.

"Иако је посљедњих мјесеци било жестоких напада, стање на овом ратишту је, војнички речено, стабилно. Без обзира што је непријатељ у

Вучја планина - погођени муслимански тенк

Фото: Р. Туковић

"Наш задатак је био да успјешно вратимо привремено заузете територије и ми смо у томе успјели, истиче Тодоровић. Било је жестоко али су момци имали снаге и одлучним одговором вратили све наше ровове те успоставили раније линије одбране. Можете замислити у каквом су се расулу агресори повлачили када су процијенили да ће брже бјегати пјешке него у тенковима, које су оставили на овој висоравни", наглашава млади, али већ искусни, Ненад Тодоровић.

Слична су искуства и Мирка Тривуновића који је, такође, био непосредни учесник ових борби. "Иако су муслимани успјели поскидати mine из нашег минског поља те чак обиљежити пролазе, ми смо на крају показали ко је стварни господар ових висова и пропланака. Борба је била прса у прса на 10-15 метара, али смо им овај пут показали да дефинитивно немају шансе па макар ударили и са три пута јачим снагама", одлучан је Тривуновић.

А да су ови висови али и друге оближње коте, на којима су још крајем септембра пали први сње-

посљедњем окршају на Вучјој планини имао и вјесне почетне неуспјехе, ми смо му показао каква је снага наше јединице и надам се да је схватио да смо ми на овом дијелу фронта стабилнији јачи, те да неће више олако кретати на ош правца. И будуће ћемо одговорити на све нападе онако како су ови борци научили, и надам се да ова просторства, заувјек остати у нашим рукама, истиче Радуловић."

У сваком случају и посљедња битка и велика српска побједа на Вучјој планини показује доказује, да је кључ одбране и опстанка српског народа у овим крајевима, управо, у њиховим рукама. Боље речено, непријатељ ће бити колико јак колико му то српски борци допусте догађаји с краја септембра и почетка октобра овим просторима, потврђују да ће народ и на овом крају, до посљедњег, бранити вјековне српске територије. Одбрана Вучје планине управо примјер за то. □

Драган Ст